

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 3. Theophilus Magnos Fratres expellit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

ad Pammachium, & Marcellum, quam ^{Sæculum V.} epistolæ secundæ Paschali junxit; in ea ^{A. C. 401.} epistolæ primæ mentionem facit, & Theophili zelum summis laudibus effert.

§. III.

Theophilus magnos fratres expellit.

At Theophilus, privatis quoque odiis incensus, ultra verba in Origenistas ^{Sup. l. XVI.} furere cœpit. Isidorus Presbyter, a ^{§. 36. Pallad.} Athanasio ordinatus, & tunc octoginta ^{S. vit. Chryf. p.} 50. annos natus, Nosocomio Alexandrino præerat; huic quædam vidua nobilis mille aureos attulit, voluitque, ut per sacram mensam juraret, se pro pauperimis illius Civitatis feminis vestes compturum, ita ut res hæc Theophilum lateret, ne is datas pecunias emendis marmoribus impenderet; quippe nimio extruendorum ædificiorum studio ardebat, jamque aliqua, Ecclesiæ inutilia, perfecerat. Isidorus acceptas pecunias in pauperum faminarum, viduarumque, subsidium expendit. Sed res hæc ad Theophili aures pervenit, nam exploratores occultos habebat, qui omnia ad ipsum deferrent. Is vocatum Isidorum interrogat, an ita sit; qui rem, ut erat, fassus est; & tunc quidem Theophilus conceptam iram pressit. Non nullæ etiam aliæ odii in Isidorum causæ narrantur. Post duos ex eo menses Theophilus, congregatis

Hist. Eccles. Tom. V.

N

gatis

Saeculum V. gatis Presbyteris, schedam e sinu profert,
A. C. 401. & conversus ad Isidorum, ait: *ante an-*
Soz. VIII. *nos octodecim hunc libellum, contra te*
s. 12. *scriptum, accepi; hujus, aliis distractus*
negotiis, oblitus fueram his diebus, cum
alia quaererem, ad manus venit; ad ac-
cusationem, quam continet, responde! at
 vero crimen nefandum objiciebatur. Re-
 spondit Isidorus: *Et si verum esset, te ali-*
quando hunc accepisse libellum, & tua ru-
rus excidisse memoria, num ille, qui tradi-
derat, non poterat repetere? dixit Theophi-
 lus: *navis eum abvexerat.* Isidorus: *ne-*
numquam rediit, saltem post duos, aut tres
annos? si in civitate est, jube, ut se sistat!
 cum ista Isidori libertate Theophilus pro-
 meretur, rem in aliam diem distulit. In-
 terim autem juvenem subornavit, qui
 Isidorum accusaret, eique, ut ferebatur,
 aureos quindecim numeravit. Juvenis
 pecuniam ad Matrem defert, quæ timens,
 ne se Isidorus coram Prætoře conveniret,
 ad eum se contulit, pecuniam ostendit,
 dicens, hanc sibi a Theophili sorore obla-
 tam. Isidorus, Deum orans, domi suæ
 acquievit. Juvenis leges, iramque Theo-
 phili pertimescens in Ecclesiam confugit.
 Theophilus, suppressa causa, Isidorum
 damnavit, nisi quod diceret, delictum
 infame, honeste nominari non posse. Isi-
 dorus timens, ne qui famam ultima pro-
 tervia abstulisset, etiam vitæ suæ insidia-
 retur,

retur, in montem Nitriensem effugit, ubi Sæculum V.
 annos juveniles peregerat, & in cellula A. C. 401.
 abditus, totum se orationi dedit.

Tum vero Theophilus ad Episcopos
 illis locis vicinos litteras dedit, jubens,
 nulla addita præcepti causa, ut Mona-
 chos, qui aliis præessent, ex monte, & in-
 teriore deserto ejicerent. Illi Alexan-
 driam venerunt, rogaruntque Theophi-
 lum, ut aperiret, cur se damnatos vellet;
 illico mutatus Episcopi vultus, atque Mo-
 nachos ardentibus oculis oblique intui-
 tus, Senem Ammonium invadit, Pallio
 Episcopali collum obstupescentis strin-
 git, colaphos impingit, ut e naribus san-
 guis proflueret, exclamatque: *Hæreti-
 ce! anathematiza Origenem!* (*) erat ve-
 ro Ammonius e quatuor magnis fratribus
 unus, inter hos Monachos celeberrimis.
 Ita pessime habiti, ad suas Cellas redeunt, Sup. XVII.
 exercitiis piis, quibus adsueverant, va- S. 4.
 cant, bonæ conscientiaë testimonio freti.

N 2

Theo-

(*) Der Protestantische Uebersetzer in seinem
 4. Bande auf der 8. Seite giebet hier das Wort
 Pallium, mit dem deutschen Wort: Mantel; es
 ist aber dieses Wort hier sehr ungeschickt, denjeni-
 gen Begriff seinen Lesern beyzubringen, den das la-
 teinische Wort Pallium erwecket, darum hätte er,
 wie der Herr Fleury, solches beybehalten sollen.
 Aus dieser Stelle ersehen wir, daß die Bischöffe zu
 Alexandria dieses Zeichen des Erzbischöflichen Ge-
 walts schon dazumal getragen haben.

Sæculum V. Theophilus, convocato vicinorum Epis-
 coporum concilio, tres ex iis præcipuos,
 A. C. 401. inauditos, & justæ defensionis beneficio
 privatos, excommunicat, nempe Ammo-
 nium, Dioscorum, & alium tertium, cor-
 ruptam eorum de fide Doctrinam obten-
 dens; in totam vero multitudinem pro-
 nuntiare non est ausus. Tum accersitos
 ex eodem monte quinque Monachos, non
 Ægyptios, unum in modico oppido Epis-
 copum, Presbyterum alterum, & tres
 alios Diaconos ordinat; hos ergo jubet
 libellum accusationis contra tres excom-
 municatos sibi porrigere, cui, utpote ab
 ipso Theophilo composito, isti Neo-Ordi-
 nati tantum subscripsere. Accepto pu-
 blice in Ecclesia ab his quinque dicto li-
 bello, Præfectum Ægypti adit, Libellum
 suo nomine tradit, cui alterum, in tres
 Monachos accusationes continentem, ad-
 didit, petens, ut armata manu tota Ægy-
 pto pellerentur. Impetrato mandato,
 & militibus, noctu in Monasteria irruit;
 primo omnium Dioscorum ex majoribus
 fratribus unum, montis Episcopum ejici
 jussit, quem, in Episcopali throno seden-
 tem, servi Æthiopes detraxerunt. Tum
 montem diripit, juvenes, qui se seque-
 bantur, Monachorum exigua supellectile
 remunerans. Spoliatis eorum Cellis, tres
 fratres Ammonium, Eusebium, & Euthy-
 mium inquirebat, sed in puteum, storea
 conte

contectum, demissos invenire non potuit; ergo ipsorum cellas incendit, in quibus etiam Sacrae Scripturae, alii utiles libri, puer unus, & Sacra Mysteria concremata. Rebus fortiter gestis, Theophilus Alexandriam rediit. Tres magni fratres, in Palaestinam profugi, Jerosolymam pervenerunt, hos Presbyteri, atque illius montis Diaconi, cum trecentis Monachis secuti sunt; reliqui in diversa dispersi. Eorum pars maxima, octoginta ferme Monachi, qui in Palaestinam fugerant, apud Scythopolim sedem elegerunt, quod palmis abundet, quibus ad opus manuum utebantur. Ubi Theophilus rescivit, eos in Palaestina morari, ad Provinciae illius Episcopus scripsit in hunc modum: *homines istos, me inconsulto, recipere non debuistis, sed quia ex ignorantia fecistis, ignosco. Cavete igitur, ne eos imposte- rum aut in Ecclesiam, aut in quemcunque alium locum recipiatis.* Hinc Monachi, saepe Sedes mutare coacti, tandem Constantinopolim ire statuerunt.

Saeculum V.
A. C. 401.

Soz. VIII.
c. 13.

Pall. Dial.

§. IV.

S. Chrysostomus Gainae resistit.

In illa Civitate favor populi erga S. Joannem Chrysostomum in dies crescebat, quem eloquentia, & magni animi dotes capiebant; econtra Magnates, Clericorumque pars eo majori odio in

Socr. VI. c.
6. Sozom.
VIII. c. 4.
Theod. V. c.

N 3

eum^{32.}